

S p e r r e f r i s t
onsdag 14. juni 1972, kl. 10.30.

Statsminister Trygve Bratteli's hilsen
ved åpningen av Internasjonal konferanse
for funksjonshemmede i Oslo 14. juni 1972.

Mine damer og herrer,

På vegne av Den norske regjering er det en glede for meg å hilse deltakerne i FIMITIC-konferansen og ønske hell og framgang med arbeidet.

Det hovedtema som konferansen har tatt opp berører vesentlige menneskelige problemer i det moderne samfunn. I vår politikk for å skape større likhet for menneskene, ser vi det også som en viktig oppgave å forme forholdene slik at vanføre og andre funksjonshemmede kan få samme muligheter som andre mennesker. De skal kunne oppleve at livet har en mening, og at det enkelte individ får anledning til å realisere sine muligheter.

Dette er et samfunnssyn som langsomt og gradvis har vokst fram gjennom den siste mannsalder. Jeg går ut fra at lovverket i mange land forteller om en slik utviklingstendens.

I NORge fikk vi den første lov om hjelp til blinde og til hjelpeløse vanføre i 1930-årene. Den tok først og fremst sikte på å skaffe funksjonshemmede et rimelig utkomme til livsopphold. Med loven om uføretrygd som kom i 1961 ble lovgivningen utvidet til å omfatte alle grupper av funksjonshemmede.

Loven om attføringshjelp som kom samtidig, la grunnlaget for å hjelpe den enkelte pasient opp til et prestasjonsnivå hvor han kunne bli i stand til å sørge for seg selv og sin familie gjennom inntekts-givende arbeid. I de senere åra har en i stigende grad gått inn for å reise vernede bedrifter og på andre måter fremme vernet sysselsetting.

For et år siden ble lovgivningen tillempet slik at de uføre fikk rett til tekniske hjelpemidler som kan bedre funksjonsevnen eller øke trivselen, selv om det ikke var noen utsikt til at han kunne bli arbeidsfør i vanlig forstand. Etter hvert som man på denne måten fikk gjennomført hjelpetiltak for den enkelte, ble en klar over at det var mye ved samfunnet som gjorde at de funksjonshemmede likevel ble avstengt fra den livsutfoldelse som folk ellers anser som en selvfølgelig rett. Det var en smertefull læringsprosess som her tok til, og det var de funksjonshemmede som måtte være læremestre. De var særlig skikket for å oppdage og gjøre oppmerksom på de hindringer som meldte seg i tilfeller hvor f.eks. en rullestol-pasient ønsket å ta del i vanlig undervisning, gå i teater eller se en fotballkamp.

Denne side av saken krever en nytenkning fra samfunnets side. Vi må i større grad tenke gjennom hvorvidt de ulike innretninger i samfunnet er slik utformet at de kan tjene alle grupper av mennesker.

Jeg ser denne konferansen som et viktig skritt i retning av å få kartlagt problemene og finne farbare veier til å løse dem.

Av de funksjonshemmede vil det kreves at de gir nødvendige impulser til planleggere, arkitekter og ingeniører. Det må bli et samarbeid hvor begge sider er innstilt på å nå fram til praktiske resultater innenfor rammen av de ressurser som samfunnet rår over. Jeg har med stor interesse sett det program som er lagt opp for denne konferansen, og føler meg overbevist om at den vil gi deltakerne verdifulle impulser og erfaringer som kan nyttes i det videre arbeid for å nå dette mål.

Jeg ønsker deltakerne i konferansen lykke til, og håper at dere alle vil få et trivelig opphold her.